

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 45 2020, nummers 924 – 946 vrijdag 4 december 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
Planschade.....	14
Natuurbescherming.....	15
Bijstand	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	19
Bestuursrecht overig	20
Huisvesting	20
Wet openbaarheid van bestuur	22
Vreemdelingenrecht.....	23
Regulier.....	23
Asiel.....	24
Coronavirus	24
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 924

MK CBB, 13-10-2020 (publ. 22-10-2020), 20/849

staatssecretaris van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Verwijzing naar de conclusie van raadsheer advocaat-generaal Widdershoven van 7 november 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3474](#)). I.c. heeft appellante (alleen) een afgeleid belang en niet daarnaast een eigen zelfstandig belang. Geoordeeld wordt verder dat dit afgeleide belang appellante niet moet worden tegengeworpen.

Besluit waarbij verweerder een aanvraag van een bank om verstrekking van subsidie in de vorm van een garantstelling (voor 80%) voor een door de bank aan appellante te verstrekken lening van € 25 miljoen, heeft afgewezen.

Bij besluit van 18 september 2020 (bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard. [...]

1. Bij de Regeling van de Staatssecretaris van Economische Zaken en Klimaat van 23 april 2020, nr. WJZ/20095811, tot wijziging van de Regeling nationale EZK- en LNV-subsidies (Garantie ondernemingsfinanciering uitbraak coronavirus) is in de Regeling nationale EZK- en LNV-subsidies (Regeling) ingevoegd: Titel 3.13b. Garantie Ondernemingsfinanciering uitbraak coronavirus (GO-C). De GO-C biedt ondernemers die als gevolg van de uitbraak van het coronavirus worden geconfronteerd met (dreigende) liquiditeitstekorten en daardoor (extra) krediet nodig hebben, de mogelijkheid om financiering te krijgen die in normale omstandigheden niet mogelijk zou zijn (geweest). Als financier kunnen aan de GO-C deelnemen banken die door verweerder tot de GO-C zijn toegelaten. [...]

2. Appellante is werkzaam als touroperator. Vanwege voorziene liquiditeitsproblemen als gevolg van de uitbraak van het coronavirus heeft appellante, met een beroep op de GO-C, een financieringsverzoek van € 25 miljoen aan de bank voorgelegd. Nadat intern de goedkeuring van twee kredietcommissies was verkregen voor de verstrekking van dit krediet, heeft de bank op 15 juli 2020 bij verweerder een "Formulier aanvraag tot goedkeuring Garantie Ondernemingsfinanciering Uitbraak Coronavirus (GO-C-lening)" ingediend. [...]

3. De niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar van appellante berust op het standpunt van verweerder dat appellante niet kan worden aangemerkt als belanghebbende bij het primaire besluit in de zin van artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), omdat haar belang niet rechtstreeks bij het primaire besluit is betrokken. De aanvraag voor de garantstelling is ingediend door de bank en valt ook onder de garantstellingsovereenkomst tussen de Staat en de bank. De bank heeft zelf geen bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit. Appellante heeft slechts een afgeleid belang, omdat haar belang uitsluitend wordt geraakt door de beslissing van de bank om zonder garantstelling de geldlening niet aan haar te verstrekken. Het belang van appellante loopt parallel aan dat van de bank. Het stond de bank vrij om de lening geheel of gedeeltelijk niet onder de garantstelling te brengen. Daarnaast bevinden de

beoordelingscriteria om tot de garantstelling te komen zich deels uitsluitend in de invloedssfeer van de bank en richten deze zich ook uitsluitend tot de bank. Volgens verweerder is geen sprake van een situatie waarbij appellante, naast haar afgeleide belang, een zelfstandig eigen belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het primaire besluit. [...]

4. Appellante betoogt dat verweerder het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. [...]

5. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het belang van appellante niet rechtstreeks bij het primaire besluit is betrokken en daarmee, meer in het algemeen, voor de vraag wanneer het belang bij een besluit van een derde die in een (doorgaans contractuele) relatie staat met een ander (doorgaans de geadresseerde van dat besluit), daarbij niettemin rechtstreeks is betrokken.

6. Bij de beantwoording van deze vraag zoekt het College aansluiting bij de conclusie van raadsheer advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 7 november 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3474](#)), in het bijzonder bij het daarin geformuleerde normatieve uitgangspunt dat de derde toegang moet hebben tot de bestuursrechter en dus als belanghebbende moet worden aangemerkt als hij door het besluit wordt geraakt in een recht of een rechtens beschermd belang. Dit uitgangspunt acht het College in overeenstemming met de functie van het begrip "belanghebbende" in de Awb, namelijk het beperken van de kring van belanghebbenden tot degenen die bij (de voorbereiding van) de bestuurlijke besluitvorming en de mogelijkheid van bezwaar en/of beroep tegen het resultaat van die bestuurlijke besluitvorming een reëel belang hebben. De in de conclusie geformuleerde vuistregels werken dit uitgangspunt praktisch uit. Vuistregel 1 stelt voorop dat als de derde ook los van de relatie met de ander (in de terminologie van de conclusie: de eerstbetrokkene) een eigen zelfstandig heeft bij het besluit, het belang van de derde (reeds) daarom rechtstreeks bij het besluit is betrokken. Dat belang kan bestaan in een andere hoedanigheid, vanwege de reële mogelijkheid van schending van zijn aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend belang en mogelijk ook in andere gevallen. Vuistregels 2 en 3 hebben betrekking op de situatie waarin het belang van de derde uitsluitend bestaat als gevolg van de relatie met de eerstbetrokkene en de derde dus niet (daarnaast) een eigen zelfstandig belang heeft. Afgeleid belang moet de derde niet worden tegengeworpen als zijn belang bij het besluit materieel niet parallel loopt met dat van de eerstbetrokkene (vuistregel 2) of de betrokkenheid van zijn rechts- of belangpositie bij het besluit een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming rechtvaardigt (vuistregel 3). Ook in deze gevallen is het belang van de derde rechtstreeks bij het besluit betrokken. Afgeleid belang kan de derde wel worden tegengeworpen als zijn belang parallel loopt aan dat van de eerstbetrokkene en zijn belang uitsluitend via een contractuele relatie met de eerstbetrokkene bij dat besluit is betrokken (vuistregel 4).

7. Het College stelt in dit verband allereerst vast dat appellante (alleen) een afgeleid belang heeft en niet daarnaast een eigen zelfstandig belang als bedoeld in vuistregel 1. Het College is vervolgens van oordeel dat dit afgeleide belang appellante niet moet worden tegengeworpen. Het primaire besluit heeft voor appellante tot gevolg dat de bank

niet bereid is het gevraagde krediet te verstrekken. Het belang van appellante (het voortbestaan van haar onderneming) is daarom materieel sterker bij het besluit betrokken dan het belang van de bank (het aan appellant kunnen verstrekken van de gevraagde lening). De belangen van de bank en appellante zijn weliswaar niet tegenstrijdig, maar lopen (materieel) ook niet geheel parallel. Daarmee is vuistregel 2 van toepassing. Hier komt bij dat verweerder aan het primaire besluit de rentabiliteits- en continuïteitsperspectieven van appellante ten grondslag heeft gelegd en dus de positie van appellante de directe aanleiding is en (geheel of ten minste gedeeltelijk) de feitelijke grondslag vormt voor dat besluit. De betrokkenheid van haar rechts- of belangpositie bij het primaire besluit rechtvaardigt daarom in dit geval een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming van appellante. Daarmee is ook vuistregel 3 van toepassing. Het ter zitting door verweerder gedane beroep op vuistregel 4 treft geen doel, omdat vuistregel 4 niet van toepassing is in situaties die onder vuistregel 2 en/of vuistregel 3 kunnen worden gebracht. Hieruit volgt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het belang van appellante niet rechtstreeks bij het primaire besluit is betrokken.

8. Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:CBB:2020:748](#)

JnB2020, 925

ABRS, 02-12-2020, 201909411/1/A3

Bureau Financieel Toezicht (hierna: BFT).

Awb 1:3

Gerechtsdeurwaarderswet 30, 30a

BESLUIT. I.c. is de onderzoeksrapportage van het BFT geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het BFT houdt op grond van de artikelen 30 en 30a van de Gerechtsdeurwaarderswet toezicht op naleving van die wet. Als het een onderzoek uitvoert, legt het BFT de resultaten van dat onderzoek vast in een rapportage. De vaststelling van de rapportage heeft geen rechtsgevolg. In de rapportage wordt geen recht, plicht, bevoegdheid of juridische status gecreëerd of tenietgedaan. De rapportage is slechts een vaststelling van feiten.

[ECLI:NL:RVS:2020:2857](#)

JnB2020, 926

MK ABRs, 02-12-2020, 201900991/1/R1 en 201900992/1/R1

raad van de gemeente Haarlemmermeer en college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, verweerders.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. Vaststelling hogere waarden voor ten hoogste toelaatbare geluidbelasting ten behoeve van de bouw van woningen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 11 november 2020

([ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)). I.c. wordt terecht gesteld dat over grondgeluid niets is opgenomen in de vergunning van KLM en de start- en landingsbanen waarvan het grondgeluid afkomstig is van Schiphol. In zoverre kan KLM niet worden

aangesproken op de gevolgen van grondgeluid voor de voorziene woningen. Grondgeluid is echter wel onlosmakelijk verbonden met haar bedrijfsactiviteiten. Zij maakt namelijk gebruik van de start- en landingsbanen van Schiphol en indien de baan niet gebruikt zou kunnen worden vanwege de gevolgen voor de voorziene woningen zal dit KLM direct in haar bedrijfsbelangen schaden. Indien maatregelen moeten worden getroffen om het grondgeluid te beperken, zijn het volgens KLM ook de vliegtuigmaatschappijen zelf die hiervoor betalen. Gelet hierop wordt geoordeeld dat het in dit geval niet gaat om een norm die kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van KLM. Het relativiteitsvereiste staat dan ook niet in de weg aan een mogelijke vernietiging van het besluit.

[ECLI:NL:RVS:2020:2872](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 927

ABRS, 02-12-2020, 201905218/1/A3

burgemeester van Utrecht.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. De enkele stelling dat er ten tijde van het aantreffen van de drugs vijf personen in de woning ingeschreven stonden, is onvoldoende om aannemelijk te vinden dat alle bewoners de drugs voor eigen gebruik in de woning aanwezig hadden. DUUR SLUITING. De keuze van de burgemeester voor de sluitingsduur van 12 maanden is onvoldoende gemotiveerd. De burgemeester heeft zich onvoldoende afgevraagd of in dit geval de gevolgen van woningsluiting voor de maximale termijn bijzonder zwaar zouden kunnen uitpakken voor dit kwetsbare echtpaar omdat terugkeer in de woning niet mogelijk zou zijn.

[...] last onder bestuursdwang [...] strekkende tot sluiting van de woning [...] ingaande op 1 november 2018 voor de duur van twaalf maanden.

[...] 4.3. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat [appellante] haar stelling dat de drugs uitsluitend voor het eigen gebruik van het gezin van vijf personen zouden dienen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Weliswaar zou met 5 x 0,5 g in dit geval de voor eigen gebruik van harddrugs toegepaste grens van 0,5 g per persoon niet zijn overschreden, maar de enkele stelling dat er ten tijde van het aantreffen van de drugs vijf personen in de woning ingeschreven stonden, is onvoldoende om aannemelijk te vinden dat alle bewoners de drugs voor eigen gebruik in de woning aanwezig hadden. Zelfs als er al vanuit moet worden gegaan dat de drie kinderen de drugs voor eigen gebruik aanwezig hadden, dan nog overschrijdt de aangetroffen hoeveelheid van 1,71 g cocaïne de grens van 0,5 g voor eigen gebruik. Bovendien is het gestelde eigen gebruik op geen enkele wijze geconcretiseerd en onderbouwd. De aangetroffen hoeveelheid drugs is dus in beginsel bestemd, dan wel wordt mede bestemd geacht voor de verkoop,

aflevering of verstrekking. Het is daarmee een handelshoeveelheid. De rechtbank heeft voorts terecht van belang geacht dat in de woning ook twee mobiele telefoons zijn aangetroffen, waarop SMS-berichten stonden die wezen op dealeractiviteiten. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester bevoegd was om tot sluiting van de woning over te gaan.

5.3. [...] De Afdeling volgt [appellante] niet in haar betoog dat een sluiting van een woning voor twaalf maanden in het algemeen onredelijk is. De Afdeling is namelijk van oordeel dat het niet ondenkbaar is dat een dergelijke sluitingsduur afhankelijk van de omstandigheden passend kan zijn. De keuze van de burgemeester voor de sluitingsduur van twaalf maanden in dit concrete geval acht de Afdeling echter onvoldoende gemotiveerd.

[...] 5.5. In de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:2912](#)) is overwogen dat inherent aan een sluiting van een woning is dat een bewoner de woning moet verlaten. Dit is op zichzelf dan ook geen bijzondere omstandigheid. Dat wordt anders als de betrokkene een bijzondere binding heeft met de woning, bijvoorbeeld om medische redenen. Daarbij gaat het niet om een binding met de omgeving van de woning, maar specifiek om een binding met de woning zelf. Daarbij is van belang in hoeverre de betrokkene zelf geschikte vervangende woonruimte kan regelen, maar is ook een rol weggelegd voor de burgemeester. Gelet op de vereiste evenredigheid van de sluiting dient de burgemeester te informeren naar de mogelijkheden van vervangende huisvesting. De gevolgen van een woningsluiting kunnen ook bijzonder zwaar zijn indien de betrokkene niet kan terugkeren in de woning na de sluiting, bijvoorbeeld omdat door de sluiting zijn huurcontract wordt ontbonden (vergelijk overweging 4.2.2 van de genoemde overzichtsuitspraak).

5.6. [...] Uit de verklaringen van de huisarts en de toelichting daarbij op de zitting is bij de Afdeling een beeld ontstaan van in sociaal-maatschappelijk opzicht kwetsbare mensen met gebrekkige kennis van de Nederlandse taal die de grip op het leven en het contact met de buitenwereld steeds meer verloren na sluiting van de woning. Op de zitting bij de Afdeling is onbestreden naar voren gekomen dat [partij] toen de woning gesloten was overdag vaak verbleef in de Ikea, waar hij op enig moment een TIA heeft gekregen. Uit de stukken en de toelichting op de zitting is niet gebleken dat het echtpaar voorafgaand aan en gedurende de periode van sluiting zelf bij de gemeente of de woningbouwvereniging dan wel andere instanties heeft aangeklopt om om hulp te vragen. De vraag rijst of zij daartoe, gelet op hun maatschappelijke kwetsbaarheid, in staat waren en de Afdeling houdt het er op basis van het dossier en de zitting voor dat dat niet zo was. De besluitvorming van de burgemeester geeft er echter geen blijk van dat hij - voor dit specifieke geval van een sociaal en fysiek kwetsbaar echtpaar - heeft geïnformeerd naar de mogelijkheden van vervangende huisvesting voor de duur van twaalf maanden.

Uit de stukken en de zitting bij de Afdeling is verder naar voren gekomen dat de verhuurder, woningbouwvereniging Stichting Mitros, de huurovereenkomst buitengerechtelijk heeft ontbonden. In kort geding heeft het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden op 8 januari 2020 de ontruimingsvordering afgewezen vanwege de kwetsbaarheid en dakloosheid van het echtpaar. [appellante] is toen teruggekeerd naar

de woning. Er is echter nog geen beslissing in de bodemprocedure over de ontruimingsvordering. In het hoger beroepschrift en op de zitting bij de Afdeling is namens [appellante] onbestreden toegelicht dat Stichting Mitros bij een woningsluiting van twaalf maanden ontruiming van de woning vraagt, terwijl bij een sluitingstermijn van zes maanden ook wel van ontruiming wordt afgezien.

In het verlengde van overweging 4.2.2 van de overzichtsuitspraak is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester bij het bepalen van de termijn van sluiting van de woning van dit kwetsbare echtpaar stil had moeten staan bij de vraag of bij een sluitingstermijn van twaalf maanden vervangende woonruimte aanwezig zou zijn. Hij had hier bij het echtpaar naar moeten informeren. Ook is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester zich onvoldoende heeft afgevraagd of in dit geval de gevolgen van woningsluiting voor de maximale termijn bijzonder zwaar zouden kunnen uitpakken voor dit kwetsbare echtpaar omdat terugkeer in de woning niet mogelijk zou zijn.

5.7. De woning is gesloten geweest van 4 december 2018 tot 4 december 2019. Inmiddels is meer dan een jaar verstreken. Op de zitting bij de Afdeling is onbestreden toegelicht dat in de bodemprocedure bij het Hof over de ontruiming, gewacht wordt op de uitspraak van de Afdeling, en dat een termijn van sluiting van zes maanden daarin het verschil kan maken. De Afdeling acht gelet op hetgeen hiervoor is overwogen een termijn van woningsluiting van zes maanden in dit geval passender dan de gekozen termijn van twaalf maanden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2879](https://ecli.nl/RVS:2020:2879)

JnB2020, 928

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 01-12-2020 (publ. 2-12-2020), SHE 20/3004

burgemeester van de gemeente Bernheze, de burgemeester.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. Sluiting bedrijfspand en woonruimte. Voor zover de burgemeester meent dat zij ook bevoegd is om de woonruimte te sluiten, omdat daar wapens zijn gevonden, volgt de voorzieningenrechter de burgemeester hierin niet. De burgemeester is op grond van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Opiumwet alleen bevoegd een woning te sluiten als daarin (handelshoeveelheden) drugs worden aangetroffen. Dat is hier niet het geval. Dat in (de rest van) de bedrijfsloods drugs (en munitie) zijn aangetroffen, leidt niet tot een ander oordeel, omdat de burgemeester de woonruimte en (de rest van) de bedrijfsloods niet als een samenhangend geheel ziet.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5978](https://ecli.nl/RBOBR:2020:5978)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 929

ABRS, 02-12-2020, 202000711/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3, bijlage II: 2, 3, 4, 5

WABO. VERGUNNINGVRIJ. KRUIJMEL. In dit geval heeft het college de strijdigheid met het bestemmingsplan opgeheven door voor de realisering van het bouwplan krachtens artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van bijlage II van het Bor, omgevingsvergunning te verlenen. Het heeft daarmee geen onjuiste uitleg gegeven aan artikel 3 van bijlage II van het Bor.

[...] het college [heeft] aan [vergunninghoudster] een omgevingsvergunning verleend voor het afwijken van het bestemmingsplan voor het realiseren van een bijgebouw [...].

[...] 2. [...] Het college heeft de omgevingsvergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor).

[...] 5.1. Volgens bijlage 1 van de omgevingsvergunning [...] is het college op grond van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor afgeweken van het bestemmingsplan. Artikel 2 van bijlage II van het Bor is derhalve, anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, niet ten grondslag gelegd aan het bestreden besluit, en ook niet aan het primaire besluit.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 augustus 2012 in zaak nr. 201105349/1/A1 [Red: [ECLI:NL:RVS:2012:BX3911](#)]), geldt voor de in artikel 3 van bijlage II bij het Bor vermelde categorieën ingevolge artikel 2.3, eerste lid, van het Bor, dat, voor zover wordt voldaan aan de in artikel 3 gestelde eisen, deze bouwwerken voor de activiteit "bouwen", als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo, zijn uitgezonderd van het vergunningvereiste, maar niet voor de activiteit "strijdigheid met het bestemmingsplan", als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van die wet.

Niet in geschil is dat het bouwplan betrekking heeft op een op de grond staand bijbehorend bouwwerk in achtererfgebied, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van bijlage II van het Bor, dat tevens voldoet aan de in die bepaling gestelde eisen. Dit betekent dat wat de activiteit bouwen, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo, betreft, ter uitvoering van dit bouwplan geen vergunning is vereist, maar wat betreft de activiteit "strijdigheid met het bestemmingsplan", als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van die wet, wel. Het college heeft deze strijdigheid opgeheven door voor de realisering van het bouwplan krachtens artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2, van de e Wabo, gelezen in verbinding met

artikel 4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van bijlage II van het Bor, omgevingsvergunning te verlenen. Het heeft daarmee geen onjuiste uitleg gegeven aan artikel 3 van bijlage II van het Bor. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat, zo heeft het college ter zitting bevestigd, uit de tekst van de vergunning volgt dat het bouwwerk als bijgebouw is vergund en niet is vergund voor de huisvesting in verband met mantelzorg. De mogelijkheid om het bijgebouw in de toekomst te gebruiken voor (tijdelijke) mantelzorg is volgens het college alleen meegenomen in de belangenafweging. Voor de eventuele huisvesting in verband met mantelzorg zal een afzonderlijke aanvraag moeten worden ingediend waarbij moet worden voldaan aan de eisen in het Bor voor mantelzorg, aldus het college.

Gelet op het voorgaande is het bij besluit van [...] gehandhaafde besluit van [...] niet in strijd met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2869](#)

JnB2020, 930

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 19-11-2020 (publ. 30-11-2020), 20/2435 en 20/562

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4

WABO. KRUI MEL. Verweerder verleent in het primaire besluit een omgevingsvergunning voor de afwijking van de planregels voor bouwen in het bestemmingsplan en dus niet voor afwijking van het ruimtelijke kader in de omgevingsvergunning van 2016. De afwijking van de planregels voor bouwen in het bestemmingsplan heeft betrekking op de bouw van een bijgebouw en een woning die in het bestemmingsplan niet rechtstreeks zijn toegelaten. Het gebruik van deze bevoegdheid mag niet in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening. Bovendien zal verweerder een belangenafweging moeten maken als hij deze bevoegdheid gebruikt. De voorzieningenrechter is van oordeel dat bij het beoordelen van de ruimtelijke aanvaardbaarheid en bij het maken van deze belangenafweging verweerder mag betrekken dat er een ruimtelijk kader voor een bijgebouw is vergund in 2016. Verwijzing naar ABRS 02-01-2019

[ECLI:NL:RVS:2019:12.](#)

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5768](#)

JnB2020, 931

MK Rechtbank Oost-Brabant, 02-12-2020, SHE 19/1649

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 3.10 lid 3

WABO-milieu. I.c. is geen sprake van een milieuneutrale wijziging. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18 oktober 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2832](#)). Als bij de berekening van de eerder vergunde milieubelasting een fout is gemaakt en deze vergunde milieubelasting hoger uitvalt dan gedacht, dan is het

vreemd als deze fout wordt herhaald bij de beoordeling van de milieubelasting in de aangevraagde wijziging. I.c. staat vast dat de inrichting na het bestreden besluit niet kan voldoen aan de eerder vergunde grenswaarden. Verweerder had daarom de aanvraag moeten voorbereiden met de uitgebreide procedure.

Besluit waarbij verweerder aan vergunninghoudster een omgevingsvergunning voor vijf jaar heeft verleend voor de activiteiten bouwen, afwijken van het bestemmingsplan, milieu en het milieuneutraal veranderen van de grondstoffenopslag. [...]

10.4 Is er sprake is van een milieuneutrale wijziging (dus een wijziging maar binnen de eerder toegestane milieubelasting) of een uitbreiding (meer milieubelasting dan eerder toegestaan)? Bij een uitbreiding moet de uitgebreide procedure worden doorlopen en bij een milieuneutrale wijziging moet de reguliere (bezwaar)procedure worden doorlopen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) moet voor de beantwoording van de vraag of de vergunde veranderingen andere of grotere gevolgen voor het milieu hebben, een vergelijking worden gemaakt tussen de laatst vergunde werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. Er wordt géén vergelijking gemaakt met de feitelijke werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. De toetsing van de vergunningaanvraag voor deze verandering beperkt zich tot de vraag of aannemelijk is gemaakt dat de verandering inderdaad niet leidt tot andere of grotere nadelige milieugevolgen ten opzichte van de reeds vergunde situatie. Toename van de feitelijke milieubelasting is toegestaan, zolang de toename binnen de maximaal vergunde emissie blijft (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2832](#)).

10.5 De rechtbank maakt hierbij wel een belangrijke kanttekening. Als bij de berekening van de eerder vergunde milieubelasting een fout is gemaakt en deze vergunde milieubelasting hoger uitvalt dan gedacht, dan is het vreemd als deze fout wordt herhaald bij de beoordeling van de milieubelasting in de aangevraagde wijziging. De eerder vergunde milieubelasting is niet de milieubelasting die is berekend in de rapporten bij de eerdere vergunning, maar de milieubelasting zoals die is begrensd in de voorschriften bij de vergunning. Als door een fout in de rapporten bij de eerdere vergunningen de milieubelasting hoger uitvalt dan is berekend, dan kan verweerder handhavend optreden als de milieubelasting hoger is dan in de voorschriften is toegestaan en daarna beslissen op de aanvraag voor de milieuneutrale wijziging. Als verweerder niet handhavend optreedt of als de feitelijke milieubelasting wel hoger is dan de berekende milieubelasting, maar niet hoger dan de milieubelasting die is toegestaan in de voorschriften, dan zal verweerder van de feitelijke milieubelasting moeten uitgaan. Verweerder zal dan de fout in de berekening van de milieubelasting moeten corrigeren bij het beoordelen van de milieugevolgen van de aangevraagde wijziging. Bij een ander oordeel, zouden berekeningsfouten in de eerdere rapporten ook van invloed zijn op de beoordeling of de wijziging van de vergunning milieuneutraal is. Echter, dan stoten verweerder en aanvrager zich twee keer aan dezelfde steen. Als de milieubelasting als gevolg van de aangevraagde wijziging, na correctie van de berekening, vervolgens hoger is dan de milieubelasting die in de voorschriften is toegestaan, dan is géén sprake van een milieuneutrale wijziging. Immers, dan zouden de voorschriften moeten worden aangepast om de hogere milieubelasting toe te staan, maar dan zijn er wel nadelige

gevolgen voor het milieu en is de wijziging niet milieuneutraal. Hierbij is bovendien van belang dat de in de voorschriften van de eerdere vergunning opgenomen grenswaarden weliswaar in rechte vaststaan, maar dat geldt, anders dan verweerder en vergunninghoudster stellen, niet voor de aan de eerdere vergunning ten grondslag gelegde rapporten.

10.6 Dit betekent dat het eisers vrij staat om opmerkingen te maken over eventuele fouten in de berekening van de milieubelasting in de eerdere rapporten. Deze opmerkingen hebben geen consequenties voor de onherroepelijke revisievergunning, maar kunnen wel gevolgen hebben voor de beantwoording van de vraag of de aangevraagde wijziging milieuneutraal is.

10.7 In reactie op de eerste twee vragen van de rechtbank heeft de StAB het volgende gerapporteerd. [...]

10.15 Het bestreden besluit brengt wijzigingen aan in onderdelen van de inrichting. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiervoor geen vergunning kan verlenen met toepassing van artikel 3.10, derde lid van de Wabo als vaststaat dat de inrichting niet meer kan voldoen aan de grenswaarden die zijn vergund in 2012 en 2015. Dat zou leiden tot een verkapte weigering. De rechtbank volgt het StAB-advies en is van oordeel dat vaststaat dat de inrichting na het bestreden besluit niet kan voldoen aan de grenswaarden die zijn vergund in 2012 en 2015. Verweerder had daarom de aanvraag moeten voorbereiden met de uitgebreide procedure (afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)), de geluidsbelasting van de inrichting juist in kaart moeten brengen en op basis daarvan bezien of deze geluidsbelasting aanvaardbaar is voor de omgeving en, als dit het geval is, corresponderende nieuwe geluidsvoorschriften hieraan moeten verbinden. In het midden kan blijven of de overschrijding van de geluidsgrenswaarden al wordt veroorzaakt door de bestaande representatieve bedrijfssituatie of door de aangevraagde representatieve bedrijfssituatie. Het is niet te doen om alleen de feitelijke geluidsbelasting van de onderdelen die worden gewijzigd in kaart te brengen en te vergelijken met de juiste geluidsbelasting in de representatieve bedrijfssituatie die is vergund in de revisievergunning van 2012 en 2015. In de eerste plaats gelden de grenswaarden die zijn vergund in 2012 en 2015 niet voor onderdelen van de inrichting, maar voor de hele inrichting. Een dergelijke handelwijze is bovendien in strijd met het hierboven geschetste beoordelingskader. De in het verleden gemaakte fouten worden dan niet hersteld en de omgeving wordt hiervan de dupe.

10.16 De rechtbank concludeert dat deze beroepsgrond slaagt. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5985](#)

JnB2020, 932

MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-12-2020, SHE 20/1938T en SHE 20/1973

college van burgemeester en wethouders van Landerd, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.31 lid 1 onder b, 2.31 lid 2 onder b, 2.33 lid 1

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 3, 6

Regeling geurhinder veehouderij (hierna: Rgv)

WABO-milieu. Afwijzing verzoek om wijziging of intrekking milieuvergunning. Rendement combiluchtwassers.

I.c. zal verweerder beter moeten onderbouwen waarom hij denkt dat slechts een geurbelasting van 35 Odourunits ontoelaatbaar is en een geurbelasting van 30 Odourunits niet. Hierbij moet hij de omstandigheden van het geval betrekken. Gelet op de onzekerheid over het werkelijke rendement van de luchtwasser is het nog te vroeg om te zeggen dat sprake is van een ontoelaatbaar milieugevolg met als automatische consequentie dat verweerder de omgevingsvergunning moet intrekken.

De onzekerheid over het rendement van de luchtwasser maakt niet dat verweerder niet meer hoeft te bezien of er aanleiding is om de omgevingsvergunning te wijzigen. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd waarom hij geen gebruik maakt van zijn bevoegdheden op basis van artikel 2.31, eerste lid, onder b, en artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5970](https://ecli.nl/RBOBR:2020:5970)

JnB2020, 933

MK Rechtbank Noord-Holland, 26-11-2020, 18 / 4410

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 aanhef en onder b
Besluit omgevingsrecht 5.5 lid 7, 5.10 lid 1

Richtlijn EU 2016/2284 betreffende de vermindering van de nationale emissies van bepaalde luchtverontreinigende stoffen (hierna: NEC-richtlijn)

WABO-milieu. Ambtshalve wijziging van omgevingsvergunning. De doelstelling van de NEC-richtlijn is op zichzelf geen argument om i.c. een verplichting aan Tata Steel op te leggen tot het compenseren van een hogere NOx-emissie bij de windverhitters met een lagere emissie elders in de inrichting. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de EU-lidstaten zich aan de doelstelling neergelegd in de NEC-richtlijn hebben verbonden, en dat individuele inrichtingen er niet rechtstreeks aan zijn gebonden. Het is aan de lidstaten om de doelstelling van de NEC-richtlijn om te zetten in nationale wet- en regelgeving.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:9875](https://ecli.nl/RBNHO:2020:9875)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 02-12-2020, 20/2161 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5990](https://ecli.nl/RBOBR:2020:5990));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 26-11-2020, SHE 20/2574 en SHE 20/2578 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5894](https://ecli.nl/RBOBR:2020:5894));
- MK Rechtbank Noord-Holland, 26-11-2020, 18 / 4639 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:9876](https://ecli.nl/RBNHO:2020:9876));
- MK Rechtbank Overijssel, 13-07-2020 (publ. 02-12-2020), AWB 19/1794 ([ECLI:NL:RBOVE:2020:2344](https://ecli.nl/RBOVE:2020:2344)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 934

MK ABRS, 02-12-2020, 201906189/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Lelystad.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. PLANVERGELIJKING. Toelichting bestemmingsplan kan in dit geval niet worden aangemerkt als een concreet beleidsvoornemen op grond waarvan appellant een voornemen tot verandering van het planologische regime voor het perceel moest aannemen. Uit de uitspraak ABRS 6-8-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:2935](#) volgt niet dat beperkingen op grond van milieureggeving niet betrokken mogen worden bij de planvergelijking.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade [...].

[...] 2. [appellant] betoogt dat hij planschade lijdt als gevolg van de inwerkingtreding [...] van het bestemmingsplan "Stadsrandgebied" en [...]. Op grond daarvan is het niet langer toegestaan om evenhoevigen te houden en mogen de gronden buiten het bouwvlak niet langer worden gebuikt als intensieve veehouderij. [...]

[...] 6.3. De Afdeling is van oordeel dat de toelichting van het bestemmingsplan "Spoorzone Noord" niet kan worden aangemerkt als een concreet beleidsvoornemen op grond waarvan [appellant] ten tijde van de aankoop van het onroerende goed een voornemen tot verandering van het planologische regime voor het perceel [locatie] moest aannemen. Uit de toelichting volgt immers dat de raad afziet van het opnemen van een verbod op het houden van evenhoevigen in een cirkel van 3 km rondom het onderzoeksinstituut in het plan. Ook de toelichting van het bestemmingsplan MACL kan niet als een zodanig voornemen worden gezien. [...]

Dit leidt tot de conclusie dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de planologische wijziging voorzienbaar was. De rechtbank heeft dit miskend.

[...] 8.3. In de uitspraak van 28 november 2012 [red: [ECLI:NL:RVS:2012:BY4396](#)] heeft de Afdeling overwogen dat artikel 8.8, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet milieubeheer, zoals nu opgenomen in artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder a, sub 2°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, de mogelijkheid biedt om bij de beslissing op de aanvraag om een vergunning tevens te betrekken het gevaar van de verspreiding van dierziekten veroorzaakt door een veehouderij en de invloed die de specifieke locatie van de veehouderij in de omgeving van het onderzoeksinstituut heeft op de omvang van dat gevaar. De Afdeling acht aannemelijk dat de veehouderij een reëel risico op de verspreiding van dierziekten meebrengt. Niet kan worden uitgesloten dat het mond- en klauwzeervirus als gevolg van een incident binnen het onderzoeksinstituut vrijkomt in de omgeving waardoor veehouderijen binnen een straal van 3 km rond het onderzoeksinstituut het risico lopen om besmet te worden, als gevolg waarvan het risico van verdere verspreiding naar andere veehouderijen zeer groot is. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat dit risico niet kan worden beperkt door het stellen van voorschriften en beperkingen aan de gevraagde vergunning. In de uitspraak

is daarom geconcludeerd dat het college in redelijkheid de gevraagde vergunning heeft mogen weigeren vanwege dat risico.

8.4. Anders dan [appellant] betoogt volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2014 [red: [ECLI:NL:RVS:2014:2935](#)] niet dat beperkingen op grond van milieuregelgeving niet betrokken mogen worden bij de planvergelijking. Uit die uitspraak volgt dat bij de vraag of de uitbreiding van een agrarisch bedrijf op grond van het voorafgaand aan de peildatum geldende bestemmingsplan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten niet het vergunde veebestand uit de directe omgeving, en afgeleid daarvan de cumulatieve geurhinder, betrokken mag worden. De omvang van het vergunde veebestand is geen planologisch gevolg van het bestemmingsplan en is daarom voor de planologische vergelijking niet van belang. Dit betekent echter niet dat voor de vraag of de maximale mogelijkheden van het voorgaande plan gerealiseerd hadden kunnen worden, niet van belang is of daarvoor op grond van milieuregelgeving een vergunning had kunnen worden verleend.

8.5. Gelet op de uitspraak van 28 november 2012 heeft het college er van uit kunnen gaan dat een aanvraag voor een milieuvergunning voor het houden van evenhoevigen op het bedrijf, afgewezen zou worden. De uitspraak van 28 november 2012 biedt, anders dan [appellant] ter zitting heeft betoogd, geen ruimte voor de conclusie dat een andere aanvraag, waarin bij de veehouderij bepaalde voorzieningen worden getroffen, wel zou kunnen worden verleend. Uit de uitspraak volgt immers dat het risico gelegen is in het gevaar dat zich een calamiteit voordoet bij het onderzoeksinstituut en niet in de wijze waarop de veehouderij is ingericht. Hieruit volgt dat de voor de invulling van de maximale mogelijkheden van het plan benodigde omgevingsvergunning voor het inwerking hebben van een inrichting, niet zou kunnen worden verkregen. Dit maakt dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is uitgesloten dat het bedrijf zou kunnen worden gebruikt voor het houden van evenhoevigen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2856](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 935

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 12-11-2020 (publ. 24-11-2020) LEE 20-02888

college van Gedeputeerde Staten van Fryslân, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Provinciewet 122

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PASSENDE BEOORDELING. Ten onrechte is in dit geval volstaan met een waarschuwing. De voorzieningenrechter is van oordeel dat aan een passende beoordeling in ieder geval de eis moet worden gesteld dat hij is opgesteld door een deskundige, inzicht geeft in de emissies van een project en een beoordeling inhoudt van de gevolgen van die emissies

voor de betrokken natuurgebieden in het licht van hun instandhoudingsdoelstellingen waarbij de zekerheid wordt verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zal aantasten. Het door verweerder ingenomen standpunt dat er in dit geval sprake is van een concreet zicht op legalisatie, is ontoereikend gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:4025](https://ecli.nl/RBNNE:2020:4025)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 936

MK CRvB, 17-11-2020 (publ. 30-11-2020), 19/5093 PW, 20/2590 PW

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

PW 43

PARTICIPATIEWET. De Raad komt, anders dan de rechtbank, niet toe aan de beoordeling van de vraag of het college in dit geval toepassing had moeten geven aan artikel 43, derde lid, van de PW en het recht op bijstand ambtshalve had moeten vaststellen. De toepassing van artikel 43, derde lid, van de PW leidt tot een inhoudelijke beoordeling, maar die heeft in dit geval al plaatsgevonden. Dit betekent dat de beroepsgrond dat de rechtbank onjuiste toepassing heeft gegeven aan deze bepaling, slaagt. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De Raad voorziet zelf.

Betrokkene heeft bij de bijstandsaanvraag het college verzocht het recht op bijstand op grond van artikel 43, derde lid, van de PW ambtshalve vast te stellen, omdat haar echtgenoot niet wil meewerken aan het indienen van de aanvraag en toepassing te geven aan het individualiseringsbeginsel van artikel 18, eerste lid, van de PW.

Raad: 4.1. Op grond van artikel 43, eerste lid, van de PW stelt het college het recht op bijstand op schriftelijke aanvraag, of indien een schriftelijke aanvraag niet mogelijk is, ambtshalve vast.

Op grond van artikel 43, tweede lid, van de PW wordt de bijstand door de echtgenoten gezamenlijk aangevraagd dan wel door een van hen met schriftelijke toestemming van de ander. Op grond van artikel 43, derde lid, van de PW stelt het college het recht op bijstand ambtshalve vast indien een van de echtgenoten niet met de aanvraag instemt, doch bijstandsverlening, gezien de belangen van de overige gezinsleden, niettemin geboden is.

4.2. Artikel 43, derde lid, van de PW is blijkens de wetsgeschiedenis bedoeld om in een situatie dat één van de echtgenoten niet met de aanvraag instemt, de bijstandsverlening alsnog tot stand te kunnen brengen. In die wetsgeschiedenis (Tweede Kamer, vergaderjaar 2010/11, 32 815, nr. 7, p. 21 en 22) is onder meer het volgende opgenomen:

“Als iemand niet wil meewerken aan de aanvraag van een bijstandsuitkering, kan de aanvraag niet tot stand komen. Een bijstandsuitkering moet door alle meerderjarige gezinsleden worden aangevraagd, omdat het recht op en hoogte van de gezinsbijstand

afhankelijk is van de omstandigheden van alle gezinsleden. Als één van de gezinsleden uitdrukkelijk weigert in te stemmen met de aanvraag om bijstand en daardoor het belang van de overige gezinsleden in het gedrang komt, kan het college in uitzonderingsgevallen het recht op bijstand ambtshalve vaststellen.”

4.3. Uit de in 4.2 geciteerde passage blijkt dat, als één van de echtgenoten niet aan de aanvraag wil meewerken, de aanvraag niet tot stand kan komen. Het college zal zich in een dergelijk geval, indien het recht op bijstand niet ambtshalve wordt vastgesteld, genoodzaakt kunnen zien de aanvraag buiten behandeling te stellen. Dat heeft het college in dit geval echter niet gedaan. Uit de in 1.7 genoemde besluiten blijkt dat het college de aanvraag in behandeling heeft genomen en vervolgens heeft afgewezen omdat het recht op bijstand niet kan worden vastgesteld. Dat is een inhoudelijk oordeel.

Kennelijk was voor het college duidelijk dat de aanvraag, ondanks het ontbreken van de handtekening van de echtgenoot, ten behoeve van beide echtgenoten werd gedaan en gericht was op bijstandsverlening naar de norm voor gehuwden. Van een situatie als bedoeld in 4.2, waarin een aanvraag om bijstandsverlening naar de norm voor gehuwden niet tot stand is gekomen omdat een van beiden daarmee niet instemt, kan gelet op deze inhoudelijke afwijzingen redelijkerwijs niet meer worden gesproken. Daarom kon het college betrokkene ook niet meer tegenwerpen dat de echtgenoot het aanvraagformulier niet had ondertekend.

4.4. Uit 4.3 volgt dat de Raad, anders dan de rechtbank, niet toekomt aan de beoordeling van de vraag of het college in dit geval toepassing had moeten geven aan artikel 43, derde lid, van de PW en het recht op bijstand ambtshalve had moeten vaststellen. De toepassing van artikel 43, derde lid, van de PW leidt tot een inhoudelijke beoordeling, maar die heeft in dit geval al plaatsgevonden. Dit betekent dat de beroepsgrond dat de rechtbank onjuiste toepassing heeft gegeven aan deze bepaling, slaagt. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Dit heeft tot gevolg dat de aangevallen tussenuitspraak en de aangevallen uitspraak niet in stand kunnen blijven, de aangevallen uitspraak voor zover de rechtbank daarbij het college in de gelegenheid heeft gesteld en opdracht heeft gegeven om met toepassing van artikel 43, derde lid, van de PW ambtshalve het recht op bijstand te beoordelen. In zoverre komen die uitspraken voor vernietiging in aanmerking. Aansluitend moet worden gezien waar dit oordeel toe leidt.

4.5. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van het college ter zitting desgevraagd heeft geantwoord dat er in hoger beroep – als het aankomt op een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag – niet langer een beletsel bestaat voor toekenning van bijstand naar de norm voor gehuwden. In beroep is duidelijk geworden dat de echtgenoot niet over een bankrekening beschikt. Dit betekent dat de vernietiging van het bestreden besluit in stand kan blijven, zij het op andere gronden dan de rechtbank daaraan ten grondslag heeft gelegd. Nu is immers duidelijk geworden dat het bestreden besluit in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet berust op een deugdelijke motivering. Doende wat de rechtbank vervolgens zou behoren te doen, zal de Raad in het kader van een finale beslechting van het geschil zelf in de zaak voorzien en betrokkene en haar echtgenoot bijstand toekennen naar de norm voor gehuwden met ingang van 9 februari 2018.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2923](https://ecli.nl/crvb/2020/2923)

JnB2020, 937

MK CRvB, 17-11-2020 (publ. 30-11-2020), 18/5736 PW, 20/2435 PW

college van burgemeester en wethouders van Borne.

PW

PARTICIPATIEWET. SAFELOKET BIJ BANK. De eigendom van de geldbedragen in het safeloket behoort aan de kinderen van appellanten toe. De bewijslast om vervolgens aannemelijk te maken dat appellanten niettemin over die geldbedragen konden beschikken, ligt bij het college. Het college is daarin niet geslaagd.

4.5. Niet in geschil is dat appellanten in de te beoordelen periode onafgebroken een safeloket huurden en dat zij de huur en de inhoud van het safeloket niet hebben gemeld bij het college. Het beschikken over een safeloket met inhoud is een omstandigheid waarvan het appellanten redelijkerwijs duidelijk had moeten zijn dat dit van invloed zou kunnen zijn op het recht op bijstand. Dat op het aanvraagformulier niet expliciet naar het huren van een safeloket is gevraagd en dat appellanten, zoals zij hebben aangevoerd, niet vrijelijk over de inhoud van het safeloket konden beschikken, zou er mogelijk toe kunnen leiden dat de huur van het safeloket en de inhoud daarvan uiteindelijk niet van invloed blijken op het recht op bijstand, maar doet aan de inlichtingenverplichting niet af. Dit betekent dat appellanten ook in zoverre hun inlichtingenverplichting hebben geschonden.

4.6. Schending van de inlichtingenverplichting levert een rechtsgrond op voor intrekking van bijstand indien dit heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van bijstand. Dat is – voor zover het de periode van 15 augustus 2012 tot en met 15 juni 2017 betreft – het geval als aannemelijk is dat het in het safeloket aangetroffen geldbedrag, dat ruim boven het vrij te laten vermogen lag, tot het vermogen van appellanten behoort. Het gegeven dat appellanten de beschikking hadden over een safeloket rechtvaardigt de vooronderstelling dat het daarin aangetroffen geldbedrag tot hun vermogen behoort. Appellanten hebben in hoger beroep tegenbewijs geleverd om deze vooronderstelling te ontkrachten. Zij hebben een arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 14 april 2020 overgelegd. Dat arrest is gewezen in een civiele procedure tussen de zoon en dochter van appellanten en de gemeente Borne. In die procedure hebben de zoon en de dochter teruggave gevorderd van de in het safeloket aangetroffen geldbedragen. Het hof is tot het oordeel gekomen dat de contante bedragen in het safeloket aan de zoon en de dochter en niet aan hun ouders toebehoren. Het hof heeft de gemeente Borne veroordeeld de aan de zoon en dochter toebehorende geldbedragen aan hen terug te betalen.

4.7.1. Ter zitting heeft het college, gelet op het in 4.6 genoemde arrest, het standpunt ingenomen dat de kinderen van appellanten eigenaren zijn van de in het safeloket aangetroffen geldbedragen, maar dat appellanten, in weerwil van dat eigendomsrecht, redelijkerwijs over de geldbedragen in het safeloket hebben kunnen beschikken. Het college vindt in dit kader van belang dat appellanten, door geen melding te maken van het huren van het safeloket, het college niet in de gelegenheid hebben gesteld een

onderzoek in te stellen naar de inhoud daarvan. Tevens is voor het college van betekenis dat appellanten het safeloket huurden, zij de huur daarvan betaalden en dat alleen zij toegang hadden tot het safeloket. Uit de stukken heeft het college opgemaakt dat appellanten het safeloket ook regelmatig hebben bezocht en geopend terwijl niet is gebleken dat hun kinderen toegang hadden tot het safeloket of dit hebben geopend. Tussen appellanten en hun kinderen zijn voorts geen afspraken gemaakt over de in het safeloket neergelegde geldbedragen.

4.7.2. Dit betoog slaagt niet. Appellanten hebben hun inlichtingenverplichting geschonden. Dat appellanten het safeloket huurden en daartoe als enigen toegang hadden, rechtvaardigt vervolgens de vooronderstelling dat de inhoud van het safeloket tot het vermogen van appellanten behoort. Appellanten hebben vervolgens echter het genoemde tegenbewijs geleverd. Dit heeft ertoe geleid dat als gevolg van de erkenning door het college tussen partijen is komen vast te staan dat de eigendom van de geldbedragen aan de kinderen van appellanten toebehoort. De bewijslast om vervolgens aannemelijk te maken dat appellanten niettemin over die geldbedragen konden beschikken, ligt bij het college. Het college is daarin niet geslaagd. Er is geen enkel aanknopingspunt dat appellanten de aan hen in bewaring gegeven geldbedragen vrijelijk mochten besteden of feitelijk hebben besteed aan hun eigen kosten van levensonderhoud. Dit alles leidt ertoe dat niet aannemelijk is geworden dat de in het safeloket aangetroffen geldbedragen tot het vermogen van appellanten behoren. Dit betekent dat een feitelijke grondslag ontbreekt voor de intrekking van de bijstand van appellanten over – mede gelet op 4.4 – de periode van 15 augustus 2012 tot en met 30 april 2017. Hiermee vervalt ook de grondslag voor de terugvordering van bijstand over deze periode.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2974](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 938

MK CRvB, 02-12-2020, 18/4643 WAADI

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs (Waadi) 7a lid 2

WAADI. OPLEGGING BOETE I.V.M. DOOR WERKGEVER INGELEENDE ARBEIDSKRACHTEN BIJ EEN POOLS UITZENDBUREAU DAT NIET IN HET HANDELSREGISTER VAN DE KAMER VAN KOOPHANDEL WAS INGESCHREVEN. Er is geen reden om te oordelen dat artikel 7a, eerste en tweede lid, van de Waadi in strijd zijn met het vrij verrichten van diensten, zoals neergelegd in artikelen 56 en 57 van het VWEU.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2871](#)

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2020, 939

MK ABRS, 02-12-2020, 201907738/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appelllant.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv) 3.1.2, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. Verhuur woning aan toeristen zonder vergunning. In dit geval is de boete te hoog, gelet op de ernst van de overtreding. Voor een eenduidige handhaving van de Hw en de Hv is duidelijkheid ten aanzien van de op te leggen boetes van belang. Hierom ziet de Afdeling aanleiding handvatten te bieden om een gedifferentieerd boeteregime vorm te geven waarin nader recht wordt gedaan aan het evenredigheidsbeginsel. Het ligt op de weg van de gemeenteraad om dat regime nader vast te stellen in de Hv.

[...] bestuurlijke boete [...] voor het onttrekken van een woning aan de bestemming tot bewoning.

[...] 5. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen dient, omdat de hoogte van de bestuurlijke boete bij wettelijk voorschrift is vastgesteld, de hoogte van de boete te worden getoetst aan artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Hierin is bepaald dat het bestuursorgaan, indien de hoogte van de bestuurlijke boete bij wettelijk voorschrift is vastgesteld, niettemin een lagere bestuurlijke boete oplegt, indien de overtreder aannemelijk maakt dat de vastgestelde bestuurlijke boete wegens bijzondere omstandigheden te hoog is. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2096](#), kunnen een verminderde verwijtbaarheid, een beperkte ernst van een overtreding en een geringe financiële draagkracht worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb, die aanleiding geven om een boete te matigen. Voor zover de overtreder stelt dat een of meer van deze omstandigheden in dit geval aan de orde zijn, moet hij dat aannemelijk maken.

6. Weliswaar wijst het college er terecht op dat de Afdeling eerder heeft overwogen dat het onttrekken van woonruimte, gelet op de schaarse woningvoorraad en de grote druk op de woningmarkt, al op zichzelf genomen een ernstige overtreding is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)), maar daarmee is niet gezegd dat zich geen bijzondere omstandigheden kunnen voordoen die aanleiding kunnen geven om de boete te matigen. Dat, zoals het college betoogt, het boetestelsel wettelijk gefixeerd is en relevante omstandigheden daarin door de gemeenteraad zouden zijn verdisconteerd, doet daar niet aan af, gelet op artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:288](#)), volgt uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het recht op een eerlijk proces, als bedoeld in artikel 6 van het

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een systeem van wettelijk vastgestelde bestraffende sancties niet uitsluit en het bestuur en de rechter in beginsel van de door de wetgever gemaakte vaststelling dienen uit te gaan, mits de wettelijke bepalingen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel tot stand zijn gekomen (zie de arresten van 23 september 1998, Malige tegen Frankrijk, ECLI:CE:ECHR:1998:0923JUD002781295, 2 juli 2002, Göktaş tegen Frankrijk, ECLI:CE:ECHR:2002:0702JUD003340296, en 7 juni 2012, Segame tegen Frankrijk, ECLI:CE:ECHR:2012:0607JUD000483706). Als in een wettelijk gefixeerd boetestelsel echter niet of nauwelijks wordt gedifferentieerd op basis van feiten en omstandigheden die voor de evenredigheid van het boetebedrag van belang kunnen zijn, kan eerder de noodzaak bestaan om in een concreet geval van dit boetestelsel af te wijken. Als het bestuursorgaan nalaat om een volgens dit boetestelsel opgelegd boetebedrag te verlagen ingeval dat bedrag wegens specifieke feiten en omstandigheden onevenredig hoog is, dan zal de rechter deze boete, indien deze wordt bestreden, matigen. Zoals volgt uit de hiervoor bedoelde arresten, vereist het recht op een eerlijk proces dat de rechter de hoogte van een door een bestuursorgaan opgelegde boete moet kunnen aanpassen als de feiten en omstandigheden van het geval daartoe nopen. Van differentiatie bij beboeting voor woningonttrekking in het hier van toepassing zijnde boetestelsel is geen sprake meer, sinds de mogelijkheid om te matigen bij schending van de meldingsplicht onverbindend is verklaard bij de onder 4 genoemde uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020. Dit brengt dus met zich dat er voor het college en vervolgens, als dat tot oplegging is overgegaan, de rechter eerder de noodzaak kan bestaan om in concrete gevallen van het boetestelsel af te wijken en de boetes onevenredig te achten.

7. Voor een eenduidige handhaving van de Hw en de Hv is duidelijkheid ten aanzien van de op te leggen boetes van belang. Hierom ziet de Afdeling aanleiding handvatten te bieden om een gedifferentieerd boeteregime vorm te geven waarin nader recht wordt gedaan aan het evenredigheidsbeginsel. Het ligt op de weg van de gemeenteraad om dat regime nader vast te stellen in de Hv (zie de uitspraak van 13 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1950](#)).

Zo kan de gemeenteraad de evenredigheid van een boeteregime voor individuele gevallen bevorderen door daarin te onderscheiden tussen onttrekking met en onttrekking zonder een bedrijfsmatig karakter. In de memorie van toelichting bij de Hw (Kamerstukken II 2009-2010, 32 271, nr. 3, blz. 55) draagt de wetgever onder meer het al dan niet bedrijfsmatige karakter van de onttrekking ook aan als voorbeeld van een feit of omstandigheid waarvan de hoogte van de boete afhankelijk kan worden gemaakt. De Afdeling acht dit eveneens van belang vanwege het verschil in de mate waarin beide soorten onttrekkingen het belang van bescherming van de woonruimtevoorraad kunnen schaden. Daarbij kan worden gedacht aan de doorlopende exploitatie van een illegaal hotel in een pand enerzijds en anderzijds incidentele verhuur in de zomer aan toeristen van een woning waar een gezin hoofdverblijf heeft en ingeschreven staat. Differentiatie mede op basis van bedrijfsmatigheid vindt al plaats bij beboeting van woningonttrekking in bijvoorbeeld de gemeenten Den Haag en Utrecht. De gemeenteraad kan voor het vaststellen van bedrijfsmatigheid onder meer houvast vinden in de voorwaarden van

hoofdbewoning, inschrijving in de brp en het maximaal aantal dagen per jaar dat een woning verhuurd mag worden. De Afdeling heeft immers in de eerder genoemde uitspraak van 29 januari 2020 overwogen dat de onverbindendheid van artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv onverlet laat dat het college bij het aanwenden van zijn bevoegdheid om een boete op te leggen op grond van artikel 4.2.2 van de Hv rekening kan houden met feiten en omstandigheden, zoals deze voorheen waren opgenomen in artikel 3.1.2, vijfde lid, onder a tot en met e, van de Hv en die dus aanleiding konden geven voor het aannemen van een mindere ernst van de overtreding. In dit kader kan de gemeenteraad in navolging van de rechtbank ook onderscheid maken tussen voorwaarden die dienen ter bescherming van de woonruimtevoorraad, voorwaarden die dienen ter bescherming van de leefbaarheid van de stad en de administratieve voorwaarden die de controleerbaarheid dienen. In dit onderscheid zijn namelijk gradaties van ernst van de overtreding gelegen.

8. De Afdeling is van oordeel, het voorgaande toepassend op het geschil, dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de boete te hoog is gelet op de ernst van de overtreding. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2851](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Maatwerk nodig bij boetes voor illegale woningverhuur aan toeristen in Amsterdam") uitgebracht.

Zie in soortgelijke zin de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2020:2849](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:2850](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 940

MK Rechtbank Midden-Nederland, 02-12-2020, UTR 19/1591

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. ONEVENREDIGE BENADELING.

Openbaarmaking documenten totstandkoming huidige coalitieakkoord B en W mocht worden geweigerd ter voorkoming van onevenredige benadeling. Ook op lokaal niveau kan het doorbreken van de vertrouwelijkheid van het onderhandelingsproces betrokkenen onevenredig schaden. Verwijzing naar **ABRS 6-5-2004, [ECLI:NL:RVS:2004:A08873](#).**

[...] 1. Eiseres heeft verzocht om openbaarmaking van documenten met betrekking tot de totstandkoming van het huidige coalitieakkoord van verweerder.

2. Verweerder heeft dit verzoek gedeeltelijk toegewezen. [...]

[...] 7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat ook op lokaal niveau en binnen de huidige tijd, het doorbreken van de vertrouwelijkheid van het onderhandelingsproces door

openbaarmaking van stukken de betrokkenen onevenredig kan schaden, ook indien de onderhandelingen zijn afgerond en het college is gevormd. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de door verweerder aangehaalde uitspraak van de ABRvS. [Red: ABRvS 6 mei 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO8873](#)]. Dat deze geen gelding heeft voor lokale politiek volgt de rechtbank niet. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat benadeling op lokaal niveau niet onevenredig kan zijn. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat aan deze uitspraak geen gewicht meer toekomt vanwege ontwikkelingen in de samenleving waarbij meer transparantie verlangd wordt. Zoals verweerder terecht heeft aangevoerd is inherent aan het onderhandelingsproces dat standpunten in vertrouwen kunnen worden uitgewisseld om een coalitieakkoord te kunnen sluiten waarbij concessies worden gedaan door de betrokken raadsfracties. Openbaarmaking van dergelijke stukken doet afbreuk aan de bescherming van de vertrouwelijkheid waarin deze standpunten zijn geformuleerd. De uitspraak van de ABRvS is daarmee nog steeds van toepassing op het formatieproces.

8. Het feit dat bewust gebruik is gemaakt van ambtelijke ondersteuning vanuit het college geeft de vertrouwelijkheid weliswaar minder gewicht, maar betekent niet dat de vertrouwelijke informatie om die reden openbaar gemaakt zou moeten worden. Dit betekent dat de gevormde stukken binnen de reikwijdte van de Wob vallen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:5227](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 941

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 30-11-2020, AWB 20/1836

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/81/EG 3, 4, 6, 7, 8

Vw 2000 8 k, 11 lid 2

Vb 2000 3.48 lid 1

REGULIER. Aanvraag verblijfsvergunning mensenhandel (B8) door vreemdeling op wie de Dublinverordening van toepassing is. Richtlijn 2004/81/EG is geïmplementeerd in de artikelen 8, aanhef en onder k, en 11 van de Vreemdelingenwet 2000 en artikel 3.48, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat artikel 3.48, eerste lid, van het Vb 2000 overeenkomt met artikel 8 van Richtlijn 2004/81/EG. Het enkel doen van aangifte en daaropvolgende onderzoekshandelingen is onvoldoende om tot verlening van een verblijfstitel over te gaan. Dat verweerder voor bepaalde categorieën vreemdelingen begunstigend beleid voert, door direct na de aangifte een verblijfstitel te verlenen, zonder het onderzoek naar de noodzakelijkheid van de aanwezigheid van de vreemdeling af te wachten, maakt nog niet dat artikel 8 van Richtlijn

2004/81/EG op dit punt onjuist is geïmplementeerd. Artikel 4 van Richtlijn 2004/81/EG staat het de lidstaten toe om begunstigend beleid te voeren. Verweerder heeft goede redenen gegeven om het gemaakte onderscheid tussen Dublinclaimanten en andere vreemdelingen te rechtvaardigen. De in WBV 2019/10 doorgevoerde beleidswijziging is in dit geval ook niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12157](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12157)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 942

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 17-11-2020 (publ. 01-12-2020), NL19.20648

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 31 lid 1

ASIEL. Naar het oordeel van de rechtbank kan van een vijftienjarige zoals eiser niet zonder meer worden verwacht dat hij spontaan meer verklaart dan hij heeft gedaan. Eiser heeft antwoord gegeven op de gestelde vragen en het lag op de weg van verweerder - juist gelet op eisers jonge leeftijd - om bij onduidelijkheden of een te beperkt antwoord aanvullende vragen aan eiser te stellen. Dit klemt temeer nu eiser in het verhoor een traumatische ervaring onthulde, waarover hij kennelijk op het moment van het gehoor niet verder kon praten. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder de minderjarigheid van eiser onvoldoende heeft betrokken bij het stellen van vragen tijdens het nader gehoor en dat eiser tijdens het nader gehoor onvoldoende mogelijkheden heeft gehad om zijn asielrelaas naar voren te brengen en de relevante elementen van zijn verzoek toe te lichten.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12228](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12228)

[Naar inhoudsopgave](#)

Coronavirus

JnB2020, 943

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-12-2020, AWB 20/5743

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ARTIKEL 64 VW. CORONAVIRUS. Verweerder heeft de aanvraag van eiser om toepassing te geven aan artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 afgewezen. Aan deze beslissing heeft verweerder het medisch advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) ten grondslag gelegd. Uit dit advies komt naar voren dat eiser bij het uitblijven van de noodzakelijke medische behandeling op

korte termijn in een medische noodsituatie terecht kan komen. Vast staat dus dat eiser op grond van zijn gezondheidstoestand bij uitblijven van medische behandeling een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Omdat het BMA heeft geconcludeerd dat medische behandeling voor eiser in Iran aanwezig is, wordt dit risico echter weggenomen, zo stelt verweerder. Het BMA baseert deze conclusie op diverse brondocumenten uit 2019. Eiser betoogt dat bij deze conclusie van het BMA niet is betrokken de uitbraak van het coronavirus. Uit de door eiser ingebrachte informatie blijkt dat Iran veel corona-besmettingen heeft en de gezondheidszorg daardoor ernstig onder druk staat. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser hiermee twijfel gezaaid over het oordeel dat eiser in Iran toegang tot medische behandeling heeft. Gelet op deze twijfel ligt het op de weg van verweerder om nader onderzoek te (laten) doen naar en helderheid te verschaffen over de toegang voor eiser tot de voor hem noodzakelijke medische behandeling in het licht van de effecten van het coronavirus op de gezondheidszorg in Iran.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12229](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12229)

JnB2020, 944

Rechtbank Den Haag, 18-11-2020 (publ. 02-12-2020), AWB 20/3162

de minister van Buitenlandse Zaken.

Verordening (EU) 2016/399 2 lid 21

Verordening (EU) 2019/1155 32 lid 1 a

VISUM KORT VERBLIJF. CORONAVIRUS. Aanvraag visum kort verblijf afgewezen door getroffen maatregelen rond covid-19 en potentieel gevaar voor de volksgezondheid.

5.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser gelet op het coronavirus kon worden aangemerkt als een (potentiële) bedreiging voor de volksgezondheid, zodat hem de toegang tot het grondgebied van Nederland kon worden geweigerd. Eiser heeft niet (gemotiveerd) betwist dat COVID-19 kan worden aangemerkt als een epidemische ziekte als bedoeld in bovenstaand artikellid uit de Schengengrenscodex. Ook betwist eiser niet dat Nederland, naast de entry ban, beschermende maatregelen heeft getroffen ten aanzien van de eigen onderdanen. Daarbij is gesteld noch gebleken dat eiser behoort tot de uitzonderingscategorieën van reizigers met een essentiële functie of reizigers aan wiens aanwezigheid een wezenlijk belang wordt gehecht en om die reden wel toegang tot het grondgebied krijgen. Verweerder was daarom ten tijde van het bestreden besluit bevoegd om deze afwijzingsgrond te hanteren zonder te beoordelen of eiser als individu een specifiek gevaar vormde. Gelet op de aard van het virus, het besmettingsgevaar, de op dat moment geldende maatregelen en de snelle verspreiding van het virus vormde eiser als reiziger uit het buitenland op dat moment een mogelijke bedreiging van de volksgezondheid, wat voor verweerder dus aanleiding heeft kunnen vormen voor een categorische weigering van het door eiser aangevraagde visum. Verweerder heeft de aanvraag van eiser dan ook terecht afgewezen vanwege bedreiging van de volksgezondheid.

Verweerder heeft er terecht op gewezen dat er geen aanleiding bestond om te wachten met het nemen van het bestreden besluit omdat het onduidelijk was of, wanneer en eventueel voor hoe lang de maatregelen, genomen vanwege de COVID-19-pandemie, verlengd zouden worden en voor welke landen de grenzen weer opengesteld zouden worden. Overigens doet de omstandigheid dat verweerder er ook voor had kunnen kiezen om de beslistermijn op te schorten of nadere voorwaarden te stellen niet af aan de rechtmatigheid van het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11774](https://ecli.nl/RBDHA:2020:11774)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 945

MK ABRS, 01-12-2020, 202004741/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 c

Vb 2000 5.1c lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Bewaring van asielzoekers. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris ingevolge artikel 5.1c, derde lid, van het Vb 2000 met name ook de onderbouwing van de aanvraag bij zijn beoordeling dient te betrekken.

2. Uit de bewoordingen "worden alle omstandigheden van het geval betrokken, waaronder met name" van artikel 5.1c, derde lid, van het Vb 2000, vloeit niet voort dat sprake moet zijn van cumulatieve omstandigheden. Bij de beoordeling kunnen een of meer van de omstandigheden als genoemd in artikel 5.1c, derde lid, van het Vb 2000 van belang zijn. De staatssecretaris zal daarom voorafgaand het opleggen van de maatregel na moeten gaan welke omstandigheden dit zijn, maar hij is, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet gehouden om steeds navraag te doen naar de asielmotieven van de vreemdeling of anderszins onderzoek te doen naar de onderbouwing van de aanvraag. De staatssecretaris klaagt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ingevolge artikel 5.1c, derde lid, van het Vb 2000 met name ook de onderbouwing van de aanvraag bij zijn beoordeling dient te betrekken.

2.1. Hoewel de klacht dus terecht is voorgedragen, kan de grief niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank leiden. [...] Dat, zoals de staatssecretaris ter zitting bij de rechtbank heeft betoogd, uit de feiten en omstandigheden in het dossier blijkt dat is voldaan aan artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder c, ten derde, van de Vw 2000 is, zo heeft ook de rechtbank overwogen, onvoldoende. Indien de staatssecretaris uit die feiten en omstandigheden afleidt dat een vreemdeling de asielaanvraag louter heeft ingediend teneinde de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen, zal hij dit in het besluit moeten motiveren. Het enkel noemen van deze omstandigheden volstaat niet. In het besluit moeten immers de feitelijke en juridische gronden worden vermeld waarop de maatregel is gebaseerd (zie de uitspraak van de Afdeling van 10 april 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:1309](#)). De rechtbank heeft daarom terecht, zij het niet op de juiste gronden, geoordeeld dat de staatssecretaris het besluit van 8 augustus 2020 niet deugdelijk heeft gemotiveerd en daarom ten onrechte de vreemdeling in bewaring gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2020:2829](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 946

MK ABRS, 01-12-2020, 202005251/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 2

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen. Standpunt staatssecretaris in besluit over de verschuldigdheid en hoogte van de aan de uitspraak van de rechtbank verbonden nadere dwangsom als bedoeld in artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb, is geen publiekrechtelijke rechtshandeling. Bevoegdheid burgerlijke rechter.

De staatssecretaris klaagt in de enige grief terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft bepaald dat hij aan de vreemdeling een dwangsom heeft verbeurd van € 12.600,00, voor het niet tijdig uitvoering geven aan de bij een uitspraak van 13 maart 2020 door de rechtbank opgelegde nadere termijn. Het standpunt dat de staatssecretaris in het besluit heeft ingenomen over de verschuldigdheid en hoogte van de aan die uitspraak verbonden nadere dwangsom als bedoeld in artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb, is geen publiekrechtelijke rechtshandeling. Het is dus geen besluitonderdeel waartegen de vreemdeling in beroep kan gaan. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1152](#), onder 7. Voor het vaststellen van de verschuldigdheid en hoogte van de nadere dwangsom moet de vreemdeling zich tot de burgerlijke rechter wenden; zie de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1025](#), onder 8.1.

[ECLI:NL:RVS:2020:2830](#)

[Naar inhoudsopgave](#)